

Poštnina plačana v gotovini.

800 7704
120
Cena 2.50 Din.

16
DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

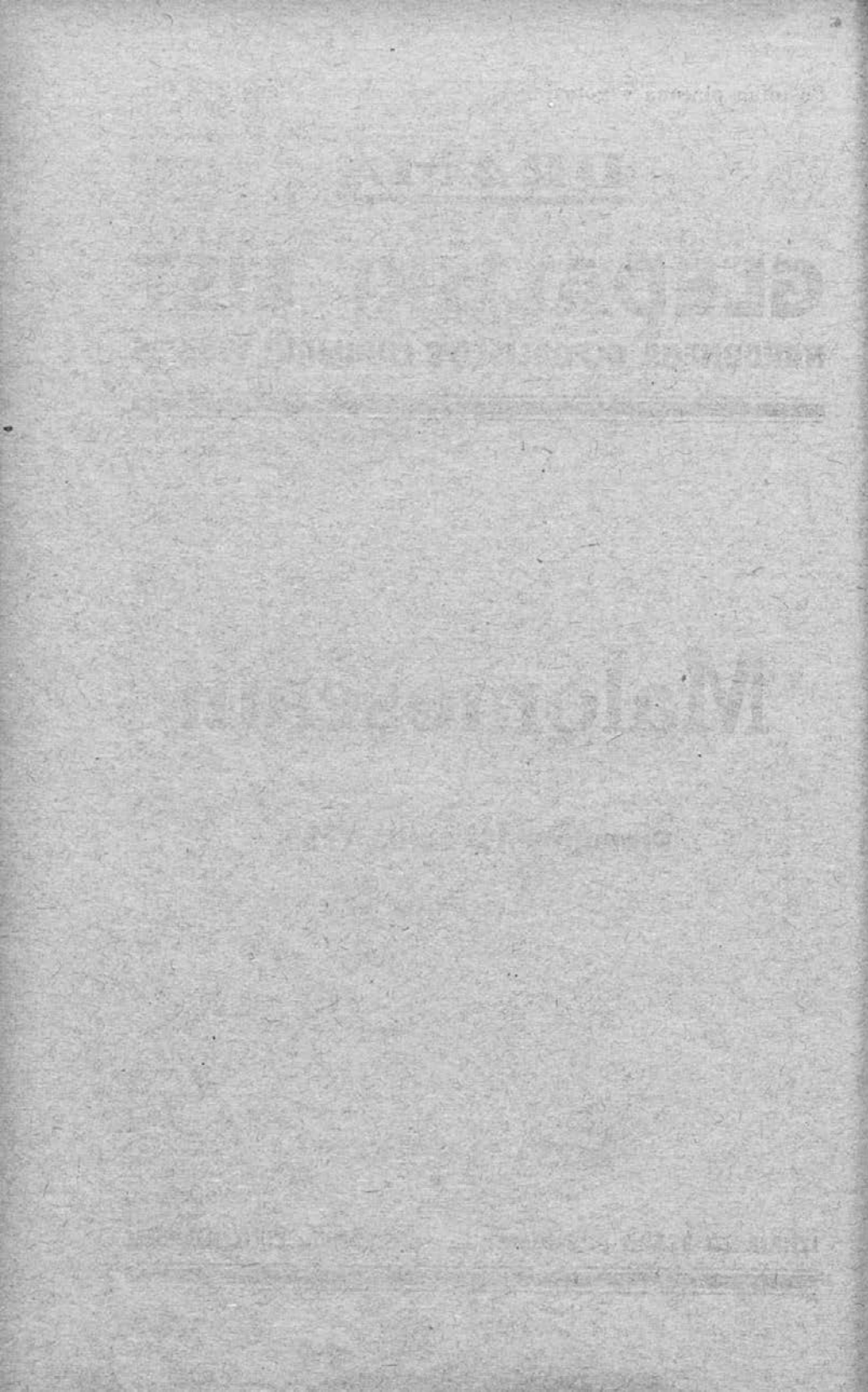
NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1934/35

Malomeščani

Premijera 11. aprila 1935

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK: CIRIL DEBEVEC

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 11. aprila 1935

Fr. L.: **Bratko Kreft: „Malomeščani“**

Novo in pomembno dramo smo dobili s Kreftovo tragikomedijo »Malomeščani«, ki jim je bil prvotni naslov »Kreature«. Podnaslov »vesela slovenska legenda« bi se moral prav za prav izpremeniti v »vesela in žalostna legenda«. Avtor je dokončal svoje novo delo lansko leto. Pričujoča drama je torej njegovo drugo delo. V najlepšem spominu so nam še njegovi »Celjski grofje«, ki so imeli letos v Pragi pri »Sceni dobrih avtorjev« tako velik uspeh. Nobenega dvoma ni, da bodo tudi »Malomeščani« deležni prav tako velikega uspeha, še mnogo večjega zanimanja pa prav gotovo.

Zakaj za »Celjskimi grofi« iz davne prošlosti smo prišli zdaj na vrsto mi, ti in oni in jaz, mi vsi iz nesrečnega leta 1914., iz one naše strahotne in klavrne polpreteklosti.

Zdaj smo v Ljubljani, ali Mariboru ali v kateremkoli mestu, kjer prebivajo »Malomeščani«. Toda takoj bodi povedano, da v vsej drami, ki je skozinsko naša, ni nikjer mesta, iz katerega bi se dalo sklepati, da bi se ta drama ne mogla dogajati kjerkoli druge v okviru dežel stare Avstrije. Če avtor večkrat toži o tem, kako smo »majhni« in »malenkostni«, ni treba pri tem toliko misliti na nacionalno stran, temveč na socialno.

Vsi vemo, da je naša nacionalna tragika utemeljena v tisočletnem suženjstvu, toda Kreft nam hoče v »Malomeščanih« našo tragiko zaslužjenosti predvsem socialno interpretirati.

»Gospoda, kar se godi z nami, je tako strašno. Ali veste, da se nekaj godi, čemur mi nismo kos, nekaj nas tišči in pritiska k tlom. Ali čutite, kako nekdo jaše na naših tilnikih in mi ga voljno in potrpežljivo prenašamo... Toda resnica mora na dan. Judeža je pekla vest, zato se je obesil, jaz pa sem se samo izpovedal. In če pride Ivan, mu povem, da mi bo pljunil v obraz — naravnost v oči naj mi pljune.«

To je tragičen center in analiza vseh nastopajočih oseb in iz tega lahko sklepamo, zakaj so taki, kakršni so. Vsi. Vsi so kreature. Glavna idealna oseba. t. j. Ivan — sploh ne nastopi. Torej bi rekli lahko, da so »Malomeščani« zelo pesimistična komedija in njen avtor enostranski črnogled. Temu pa ni tako. Kreft nam hoče v svoji

komediji na ves glas povedati, da se je treba za svoj cilj boriti, boriti z brezobzirno vero in z vso svojo močjo.

Začetek vojne l. 1914.! Marškompanije, rezervni lajtnanti, Signum laudis, junaška smrt za domovino, španski jezdeci, Karpati in Suhi bajer. Prvi »Preporodovci« so že v zaporu. V prvem dejanju je govor o njih. (Mišljena sta tu pokojna »Preporodovca« Endlicher in dr. Novak.) Takratno njihovo politično življenje in borbo nam je sijajno opisal Juš Kozak v svoji čudoviti »Celici«, Kreft pa nam v »Malomeščanih« prikazuje težki milje in okolico, v kateri so se morali boriti. To ni pesimistična komedija!

Ta idealni skriti Ivan je zastopnik vseh naših pozabljenih (preteklih in bodočih) junakov, ki so v nemi gesti pokazali več junaštva, kakor smo ga sploh kdajkoli pokazali v zgodovini. Pobešeni in postreljeni so bili na vzhodu, jugu in zapadu vseh avstrijskih front. V ječah so bili podavljani in njih imena ne najdeš na »spomenikih padlih vojakov«. Ta Ivan je simbol idealnega borca, ki se ni ustrašil, temveč se boril naprej, ne glede na to, kaj ostane za njim.

»Malomeščane« pa nam avtor objektivizira, to se pravi, razlaga nam vzroke njihovega početja, jih kritizira, opravičuje in jim tudi odpušča. To je tragikomedija ljudi, stisnjenih v majhne razmere, ki velikokrat ne dopuščajo človeku niti dihati niti ustvarjati. Borba vseh teh ljudi, ki se včasih sučejo kar okrog samega sebe, je v svoji osnovi občečloveška in z majhnimi črtami lahko zbršemo z nje slovensko obleko in vse dejanje drame se lahko vrši kjerkoli. Povsod med malomeščani, povsod, kjer je življenje težko in stisnjeno in vedno, dokler bo življenje tako, kakršno je bilo in je.

Devet »malomeščanov« se nam kar po vrsti izpoveduje.

Vsi nastopajoči govore na eni sami sceni in to je na domu dr. Kostanjška.

»Soba in ljudje predstavljajo sliko cesarsko-kraljevega slovanstva, v čigar imenu je ban Jelačić že leta 1848. streljal avstrijske federaliste, carjevi kozaki ogrske revolucionarje. Palacky ga je oveko-večil z besedami: »Če bi ne bilo Avstrije, bi jo bilo treba ustvarili, naš Koseski in z njim cele generacije pa so se mu poklonili z besedami: »Hrast se omaje in hrib, — zvestoba Slovincu ne gane...!«

In že se nam predstavi odvetnik:

»Jaz delam in delo prinaša zaslužek. Moji osebni cilji so tudi cilji splošnosti. Mi se moramo predvsem gospodarsko emancipirati, kajti edino tako se bomo lahko nacionalno emancipirali. Kakor hitro bomo postali gospodarski, industrijski in bančni faktor, bomo lahko zahtevali tudi pravice za svojo narodnost. To je edina pot, vse drugo so fantazije.«

Toda ta vrli narodnjak pozna še mnogo drugih poti — kakor bomo videli v komediji.

Breda nam takole pokaže sebe in vso svojo morečo okolico:

»Že več kot tri mesece se nisva videla. Kako malo — in vendar koliko strašnega se je med tem časom zgodilo. Polde, jaz ne zdržim več, meni bo razgnalo glavo. Vse okrog nas je prepleteno z lažmi, vse je pokrito s hinavstvom. Pri Ivanu sem včasih sanjala o lepi bo-

dočnosti, zdaj pa vidim samo strašno sedanost, ki mi zakriva pogled v bodočnost. Sinoči sem krokala s von Schnitzlom in Komarjem. Oba sta klečala ob mojih nogah in Komar je bržkone iz maščevanja nocoj obdolžil očeta. Toda jaz vem, oče ga ni... Polde, Polde, še vedno imam Ivana rada, četudi sem med tem časom bila pri drugih. Tako rada bi jokala, ves dan in vso noč, da bi si s solzami izprala vse tisto, kar se je zgodilo. Toda zdaj je prepozno, zaigrala sem.«

In njena končna kapitulacija:

»Breda se bo poročila in bo postala ugledna, krepostna dama. Pozabila bo na Ivana, pozabila na Lojzeta, pozabila nase. Saj ste

Bratko Kreft

zadovoljni, ali ne? Oče, Mati? Saj ste vedno tako hoteli. Zakaj ste pa kar naenkrat tako čudni? Morala je vendar prva stvar in zakon je poosebljena morala. Ivan gre na fronto, nikomur več ne bo na poti, Lojze je padel, jaz sem pa umrla nocoj... Brede ni več, pred vami stoji gospa Kostanjškova, ki je že nocoj s šampanjcem praznovala svojo zaroko in pirovala v odvetnikovi pisarni. Breda se je spreobrnila in bo postala ugledna dama. Nikar me vsi tako ne glejte!... O ne, nisem pijana, pila sem sicer šampanjca, toda, oče, jaz nisem pijana od vina, jaz sem pijana od lastne usode, od nesreče in trpljenja. Saj vem, da mi ne verjamete... Preveč žejna je bila moja duša, preveč za to življenje, katero moram živeti...«

Njen oče Matija kriči kot ranjena zver:

»Vsak naj gleda zase! ... Prav! Včasih smo govorili drugače. Dobro tri mesece je od tega. Zdaj pa so nam zasukali glave, po glavah hodimo, prekopicnili smo se; brez hrbtenice smo. Sicer hrbtenice nikoli imeli nismo; ali se še spominjate, kaj vse smo takrat govorili? Ti Komar in ti profesor ... o svobodi, o novi bodočnosti, o revoluciji ... Navdušeni smo bili — lagali smo sebi in drugim. Ivan pa nas je razkrinkal, ker nas je spoznal. Že takrat. Zato smo se maščevali, ker ne prenesemo zrcala, ne prenesemo človeka, da bi nam kazal in govoril o naši resnični, hinavski, spačeni podobi, ki jo vsi skrbno zakrivamo pred ljudmi in pred seboj. In če bo zdajle stopil med nas, nas bo videl še jasnejše. Tebe, Komar, ki si bolj svet in ponižen kot so svetniki v legendah, tebe, profesor, ki si ga vpisal v marškompanijo, ker ti je bil preblizu in si v njegovih očeh videl svoje pravo lice, tebe, Polde, bo videl, ki si ga hotel izdati — vas, kadet, ki ste njegov prijatelj, pa ste ga za hrbtom izdajali, tudi tebe, Slava, ki sanjaš o idealih — v dno duše te bo videl, bolj kakor te vidi tvoj zaročenec. Mene in Amalijo bo samo ošvrknil s pogledom, na koncu pa se ustavi pri tebi, Breda...« In takoj nato:

»... Kaj bi jokali? Solza kane pa se posuši in človek se pomiri, potolaži, na vse pozabi. Zato še teh solz ni treba! Ne bo minilo teden dni, pa bomo sedeli vsak ob svojem kozarcu evička in bomo spet tisti, kakor po navadi. Vidite, takšno je življenje in takšni smo mi. Zato se nikar ne držite tako kisle! Gramofon navijte, saj se ni zgodilo nič. Vam ni padel sin, samo meni. Jaz skrbim zase, vsak zase, je rekel profesor, vsi skupaj pa za kreaturo, ki je v nas. Gospoda, pojdemo in trčimo na svoje zdravje!«

Vечно preplašeni kanclist Polde pa na koncu opravičuje sebe in svoje tovariše:

»Pri nas človeku vse narobe pride. Ne gre nam, pa nam ne gre. Vse se nam skazi. Mi ne bomo zmogli nikoli velikih dejanj. Mi smo obsojeni na klaverno, majhno življenje ... Saj ne vidimo niti preko strehe lastne hiše, kaj bi gledali tja dol preko gora. Svet je velik, mi pa smo majhni ...

Nekje v zraku visimo — na globusu nas ni. In na zemlji se pokazemo samo od časa do časa, da se proslavimo s kakšnim dejanjem, ki ga nihče drugi na svetu ne bi storil. Mi ga storimo, nam se posreči ...

Prekletstvo je nad nami. Dušimo se, drug drugemu pijemo kri, grizemo se — umreti pa ne moremo. Nesrečne kreature smo — trpimo in mučimo ...«

*

Vesela in žalostna komedija iz leta 1914! Veselje in žalost se menjavata. Tragikomika kakor je v življenju. V solzah smeh — in v smehu jok.

Leta 1914. do 1918.! Usoda nas je postavila pred veliko vprašanje in mi — nismo znali odgovoriti nanje.

Glejmo na to komedijo pravično! Ni nam treba listati po takratnih dnevnikih. Bilo je preveč žalostno. Toda vse tisto takrat je bilo razumljivo. Iz ukoreninjene zaslužnosti ni mogel zrasti junak.

Pravi naši junaški ljudje so molče umirali in mi — smo pozabili nanje.

Naše »Malomeščane« pa nam je avtor vsaj socijološko utemeljil in vsi so samo do gotove mere krivi, da so taki. Saj niso mogli biti drugačni v okolici, v kateri so bili prisiljeni živeti. Avtor jim odpušta.

Nesrečne kreature so, ki se nam smilijo.

Izvillečki iz čeških kritik o „Celjskih grofi«

Kakor so poročali že naši dnevniki, je uprizorila Jednota slovanskih žen s člani Scene dobrih avtorjev na odru Umělecke besede v Pragi Kreftovo dramo »Celjski grofje«. Češki listi so objavili daljše, pohvalne ocene, iz katerih najznačilnejše stavke v prevodu obljamo.

»Najodličnejši slovenski dramski pisatelj mlade generacije Bratko Kreft se je predstavil v torek 19. t. m. praškemu občinstvu na sceni Umělecke besede s svojo uspešno igro »Celjski grofje. Tridesetletni avtor, ki je danes režiser ljubljanskega Narodnega gledališča in ki je svojčas opozoril nase z igro »Kreature«, z romanom »Človek mrtvaških lobanj« in vrsto novel in povestic, nam je v toliko bližji, ker išče rad zveze s češko zgodovino in se da navdihovati po duhu husitske dobe. »V »Kreaturah« prikazuje češkega revolucionarja, ki je bil med vojno v Ljubljani usmrčen, v »Celjskih grofi«, ki spadajo po dejanju v dobo husitskih bojev, pa govori evangelij Husove resnice in Husovega upora. Neusmiljeno trga plašček romantizma z ošabnih nemških fevdalcev, ki so tlačili slovensko ljudstvo, postavi na sramotni oder нравno pokvarjeno duhovništvo, ki je zlorabljalo dobrodušnost meščanskega stanu. Husova pravda močno vre iz mladega pravnika Pravdača, tragika žene pa se osredotočuje v lepi Veroniki, ki je soproga celjskega grofa in meščanskega porekla. Veronika in Pravdač padeta kot žrtvi surovosti grofa Hermana II., ki ju da usmrtiti. Mestoma skoro krut realizem preveva vso igro, ki pretresa s svojo dinamiko. — Igra, ki jo je popravil režiser O. Minařek, ki je imela proboben uspeh, ki izziva, da bi se zavzeli zanjo tudi naši veliki odri.

(Nár. listy, V. S.[is])

»Dovolj čudno je, da prihajajo »Celjski grofje« k nam šele danes, tri leta po svojem probornem ljubljanskem uspehu, obnesli bi se častno v vsakem našem tudi izbirčnem repertoarju. — Vse, kar je Kreft mogel dati svoji drami, da bi bila časovna, živa, zajemljiva in razburljiva, vse ji je dal, Hermana in Friderika pa je še izpo-

polnil z Ulrikom, z bujno in neugnano mladostjo ter razgrnil svojih pet dejanj z obzirnostjo, ki popolnoma pozna in odmerja gledališke potrebe.« (České slovo, jv.)

»Celjske grofe« so z velikim uspehom igrali v češkem jeziku v Umělecki besedi. Zanimivo dejanje drame in napeta zgradba uvrščajo delo med najboljše jugoslovanske drame. — Drama, ki je s svoj socialno, religiozno in vsečloveško problematiko našemu mišljenju in čuvstvovanju zelo blizu, je svoj včerajšnji uspeh popolnoma zaslužila. (Prager Presse, Ob.)

»Po nenavadnem uspehu na prvih jugoslovanskih gledališčih je dospela naposled tudi k nam učinkovita igra enega najglavnejših predstavnikov mlade jugoslovanske dramatike, pisatelja in ljubljanskega režiserja Bratka Krefta: »Celjski grofje«. Če ostaja državno Narodno gledališče iz nepojmljivih razlogov za jugoslovansko dramatiko — razen malih izjem dobro preizkušenega Vojnovića in Nušića — skoro neprodušno zaprto, gojijo vsaj ostala praška gledališča včasih prodorno jugoslovansko dramatiko. 30letni Bratko Kreft nastopa v zadnjih letih v njenih prvih vrstah kot velika nada gledališča Jugoslavije. — Tudi preko skromnih sredstev in stisnjene prostora, s katerim mora režija v Umělecki besedi računati, so učinkovali »Celjski grofje« z mogočno dramsko koncepcijo, z drznim razmahom pesniške fantazije in nenavadno zrelo gledališko tehniko. Kreft zna postaviti na oder polnokrvne osebe z izrazitimi značaji. Da bi jih razigral do ostrih konfliktov in močnih akcij, neredko simboličnega pomena, se je uspešno poslužil priljubljene oblike sodnega spora, na katerem je zgrajeno ogrodje drame. Praška Scena dobrih avtorjev je dala z navdušenjem in z okusom Kreftovi igri vse svoje sile in sposobnosti. V dragocenih historičnih kostumih na zvišenem koturnu in z napetim režijskim bistroumjem se je potrudila biti pravična veliki nalogi, ki si jo je naložila. Štejemo ji v čast, da je dala vsaj predstavo tega, kako bi mogli Kreftovi »Celjski grofje« učinkovati pri dovršenem izvajanju in v svobodnem prostoru velikega odra, kamor po vsej pravici spadajo. (Lid. nov. j. hch.)

Aleksander Moissi*:

Ali igralec laže?

»Ne maskiranje — demaskiranje!«

M. Reinhardt.

Pred dvatisoč leti je vprašal Poncij Pilat Jezusa iz Nazareta:

»Kaj je resnica?«

Schopenhauerjev odgovor je: »Svet kot volja in kot predstava.« Sodobni pisatelji — Schnitzler, Pirandello, Arno Holz — »Ignorabimus. — Je tako? Ni tako?« — — —

* Iz knjige: »Moissi, der Mensch und der Künstler«, H. Böhm.

Ali igralec torej laže? Ali se pretvarja? Ali je znanilec globljih resnic?

Jaz lahko poskusim odgovoriti na to samo čisto osebno, prav za prav samo zase v monologu. — Jaz se v vseh dolgih letih svojega dela pretvarjanja nisem naučil, nisem se naučil delati tako, kakor da bi bil jaz kdo drugi...

Če v človeku neke pesnitve — ne bije moje srce, če ne dihajo v njem moja pljuča, če ne živi v njem moja radost in moja bolest — moje gledanje in moja blaznost, če ne vidim v njem jedro lastnega bistva, se mu moram odpovedati — in dalje iskati človeka, kjer morem to, kar od mene zahteva, res biti, ne pa samo zdeti se, da sem.

V moji brezmejni domišljavosti se mi zdi kakor prijazno naključje, da je usoda (vsa) do danes) ukrenila z menoj drugače kakor s Hamletom, Fedjo, Poso, Dubedatom, Francom Moorom in z drugimi — (nihče me ne sliši, tako namreč mislim) z drugimi — Moissiji.

Vprašam se: Kaj pa torej počneš? Borim se ljubeznivo in trdo, z milino in silo za svojega dragega žlahtnika, dokler ga ne napolnim s svojim dihom in s svojo krvjo. — In če naposled koža ali barva las ne odgovarjata čisto natančno, se da temu, kakor znano, pomagati. In čisto na koneu zlezem v eno svojih usod prav tako kakor v dobro prikrojen suknjič.

Toda, da množica sodoživi, kako trga Hamlet krinke raz obraz, kako brani Posa pred tiranom svobodo, kako se bori Jakob z Bogom in vsemi nebeškimi trumami, kako žrtvuje Fedja svoje življenje, kako Dubedat v lepoti umira in Slehernik v zadnji stiski moli svoj Oče naš — zato seveda je treba tudi umetnosti, ki prihaja od znanja.

Govor, glas in kretnja morajo biti ne samo poduševljeni, temveč tudi obvladani, požlahtnjeni, iztrgani iz naključja vsakdanjosti.

In nazadnje: Če je Bog kakemu igralcu posebno naklonjen, ga pošlje k Maksu Reinhardt (mene je imel tako rad). In s tako visokim priporočilom ga prime Maks Reinhardt (ki Boga pozna) za roko in ga vodi na pot, ki ga prisili do razodetja njegovih krasot.

In navsezadnje: Igralec svojega dela nikoli ne vidi! — Ne more ga prebirati kot kakšno knjigo in ne more ga ogledovati kakor platno ali kakor kamen. — Čim večji je genij, ki ga je obsedel, tem nevarnejši je tudi moloh, ki se priplazi do vsakega: manira — ki pa je tudi laž.

Blagor tistemu, ki nikdar ne pozabi napisati na Apolonovem templju: »Spoznava j sam ega sebe!«

Gledališki razgled

† Aleksander Moissi.

Marca je umrl na dunajskem sanatoriju za gripo eden največjih živečih igralcev Aleksander Moissi.

Rojen je bil 2. aprila 1880 v Trstu. Oče je bil Albanec, mati Italijanka. Osnovno šolo je obiskoval v Draču, potem je študiral v Trstu, z osemnajstim letom pa je odpotoval na Dunaj, kjer je prišel po naključju tudi za

statista na Burgtheater. Tam ga je odkril najprej znameniti Joseph Kaniz, ki je opozoril nanj ledanjega burgtheaterskega ravnatelja dr. Paula Schlentherja. Po kratkem času se je Moissi toliko priučil nemškega jezika, da je lahko v Pragi (pri Angelu Neumannu) nastopil. Igral je takoj spočetka največje vloge: Franza Moora, Mortimerja, Karlosa, Claviga in Cyrana Bergeraca. Po enem letu in pol je odšel v Berlin in srečno naključje ga je zaneslo k največjemu nemškemu režiserju Reinhardt. Kritika pa mu ni bila naklonjena in tako se je moral Moissi umakniti v neko manjpomembno, predmestno gledališče, dokler ga nista Maximilian Harden in Beer-Hofmann privedla k Reinhardt nazaj. Kljub besnim napadom kritike Reinhardt ni popustil in dodeljeval mlademu igralcu čedalje večje vloge: Osvolda, Romea, Poso, Fiesca in druge. V toku desetih let se je Moissi z železno energijo povzpел do prvih vrst svetovnega igralstva in se zlasti z Oidipom, Osvaldom, Hamletom, Dubedom in Fedjo postavil tik poleg največjih tvorcev nemške gledališke umetnosti: Bassermanna, Kayslerja, Wegenerja, Kraußa in drugih. Zadnja leta je gostoval v italijanskem jeziku tudi v Italiji in žel tam prav take uspehe, kakor svoječasno v Ameriki in Rusiji. Z Moissijevo smrtjo je izgubila svetovna gledališka umetnost največjega oblikovalca lepote in človečnosti.

*

Gradiščanski Hrvati so igrali v Pajngertu (v Gradišču) ob božičnih praznikih dve igri, o katerih poročajo njihove dunajske »Hrvatske Novine«:

»Prva je pastirska igra 'Božičnica', ku je priredil i naučil g. školnik Slavko Marhold, a prekrasno su ju predstavili školari i školarice naše škole. Jedni deli igre bili su načinjani u lipih verzuših, ča na poslušatelje čini uvek mnogo diblji i krasniji utisak, nego prosti govor, i zato smo dužni g. školniku osebitu hvalu. Drugu igru s imenom 'Gašparić kot čarobnjak' priredil je učitelj Anton Birić.«

Sredi januarja pa je »Hrvatsko kulturno društvo« igralo na Dunaju igro »Auarkali«, ki nam slika življenje katoliških misijonarjev v Indiji. Igralke (igra je brez moških vlog) so bile same gradiščanske Hrvatice z Dunaja in Gradišča. O igri pišejo »Hrvatske Novine«, da je »— od igračice potribovala veliko razumljenje duševnega užitka, potresenja čutenjev i dibokega premišljevanja, da smo se iskreno morali čuditi, kakovom zvršenošćum su je ove u svoje teške i velike uloge zaživile i kako živo su nam nje pred oči postavile. U ovoj igri je zaista vse odvisilo od glumačke sposobnosti igračice, pak se u ovom pogledu more valovati, da su bile dobro razredjene u svoje uloge, i tako je uspel bil omogućen. Vse one su svoje uloge ispunile pravim životom, a pojedine njih su tako igrale, da jedni gledalci skoro niso htlii vjerovati, da to nisu prave učene glumice, nego naše domaće divojke, ke ovde u Beču idu nek za prozaičnim zanimanjem zaslužka kruha.«

V. Švarkin je najbogatejši sovjetski dramatik. Dopisnik lista »Daily Telegraph« poroča, da so njegovo komedijo »Tuje dete« v 15 mesecih igrali na 1000 odrih in klubih v Rusiji. Samo v Moskvi so jo igrali istočasno na štirih odrih.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Župančič. Urednik: Ciril Debevec. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

KOLINSKA

CIKORIJA

je naš

pravi

d o m a č i
i z d e l e k

Priporoča se Vam

»SLAVIJA«

Jugoslovanska zavarovalna banka d. d. v Ljubljani

za zavarovanje

proti oškodovanju vsled požara, eksplozije, kraje, toče, nesreč itd.
na zgradbah, opremi, tvornicah, avtomobilih kot tudi na lastnem
telesu in življenju

Podružnice: Beograd, Sarajevo, Zagreb, Osijek, Novi Sad, Split

Glavni sedež: Ljubljana, Gosposka ulica 12

Telefon številki 2176 in 2276

Malomeščani

Vesela slovenska legenda v anjnih. Spisal Bratko Kreft.

Scenograf: Ing. E. Franz.

Režiser: Bratko Kreft.

Dr. Miran Kostanjšek, odvetnik, občinski svetnik itd.	Levar
Niko Komar, politični uradnik pri deželni upravi	Daneš
Polde Tomšič, sodni oficijal	Lipah
Matija Medved, uradnik pri davkariji	Cesar
Amalija njegova žena	P. Juvanova
Breda, njegova hči	M. Danilova
Svitoslav Grile, profesor in oberlajtnant	Pianecky
Slava Mojškerc, učiteljica	Medvedova
Tone Sevnik, rez. kadet, pesnik in novinar	Jerman

Dejanje se vrši leta 1914. v privatnem stanovanju dr. Kostanjška, v prvem taboru oktobra, ko je bila Evropa že v divjih plamenih svetovne vojne in ko so voditelji slovenskega naroda pošiljali naše ljudstvo po vladarjevega »Viribus unitis« kot klavno živino na bojišče zoper sovražnike avstroogrške monarhije, ki ji je vladalo Njegovo Veličanstvo cesar in kralj Franc Jožef I.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 28—
„ II. - III. vrste	26—
„ IV. - VI. „	24—
„ VII. - IX. „	22—
„ X. - XI. „	20—
„ XII. - XIII. „	18—

Lože v parterju	Din 100—
„ v I. redu	100—
„ balkonske	70—
Dodatni ložni sed	20—
„	20—
„	15—

Načetak ob 20.

Balkon: Sedeži I. vrste	Din 20—
„ II. „	16—
Galerija: „ I. „	14—
„ II. „	12—
„ III. „	10—
Galerijsko stojišče	2 50
Dijaško stojišče	5—

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni in na glavnem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure
Predpisana taksa za penzijo je vračunana v cenah

„V. BIZJAK“

dvorni dobavitelj

keksi in biskviti

so

prvovrstni!